

Peisaj tomnatic

Bragagiu

Trage zarea după sine
Timpurile iluzorii
Și din ploaia de lumine
Strigă norii și cocorii.

Împreună se-mpreună
Frumusețea și mâhnirea
Parcă astăzi se cunună
Brumărelul cu iubirea.

Dumitrițele ca niște
Ochi lăsați fără răspunsuri
Prind în văz un cârd de găște
Ce se pierd după apusuri.

Și se duc fără, odată,
În trecut ca să privească
Lăsând palida uitată
Străduința pământescă.

Doar privesc cum diadema
Cârdului în zări se curmă
Și mă doare crizantema
Care caută o urmă.

Nu am cale, nu am punte
Din etate în speranță
Ca și lebăda c-un ultim
Strigăt aruncat în viață.

Doar aud cum vremi se iscă
Mohorâte în hotare
Că-mi țipă sufletul - găscă
Prinsă toată în strigare.
Victor Bragagiu